

## Arrest

nr. 82 087 van 31 mei 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 23 december 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoekende partij voordien in Polen werd aangetroffen.

1.2. Op 20 januari 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoekende partij.

1.3. Bij schrijven van 23 januari 2012 willigden de Poolse autoriteiten, in toepassing van artikel 16.1.d van de verordening 343/2003/EG, het terugnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 februari 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd*

*aan de genaamde [D. K.]*

*[...]*

*van nationaliteit: Rusland (Federatie van)  
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

*Betrokkene heeft op 23/12/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde de Russische nationaliteit te hebben [...].*

*Uit het Eurodacverslag van 23/12/2011 blijkt dat betrokkene op 09/12/2011 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend.*

*Wanneer tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan betrokkene gevraagd wordt of zij ooit eerder in het land van verblijf of in een ander land een asielaanvraag had ingediend, antwoordt zij ontkennend. Na confrontatie met het feit dat de controle van haar vingerafdrukken een positief resultaat opleverde verklaart betrokkene dat zij voorheen niet verteld had dat ze in Polen asiel had aangevraagd omdat mensen van haar familie die haar vervolgen haar opwachtten in het opvangcentrum. Zij verklaart dat zij bang was dat België haar naar Polen ging terugsturen. Zij verklaart dat vrienden van haar echtgenoot nog steeds in Polen zijn en dat ze haar verkracht hebben. Zij verklaart dat als ze terugkeert naar Polen ze vreest te worden meegenomen door de vrienden van haar broer naar Tsjetsjenië en daar gedood te worden. Ze verklaart dat wanneer haar broer te weten zou komen dat ze in België hij haar hier ook zal komen halen.*

*Betrokkene verklaart dat ze haar reispas in Polen in een hotel heeft achtergelaten.*

*Betrokkene reisde samen met haar zoon [D. M.] [...]*

*Betrokkene verklaart dat ze op 05/12/2011 vanuit Grozny per taxi naar Nalchik te Rusland reisde en vandaar verder met de bus naar Moskou waar ze aankwam op 07/12/2011. Ze verklaart dat ze de volgende dag per trein naar Brest te Wit-Rusland reisde waar ze aankwam op 09/12/2011. Ze verklaart dat ze vandaar per taxi verder reisde naar Terespol in Polen. Betrokkene verklaart dat ze in een hotel verbleef. Ze verklaart dat ze in Polen niet naar een opvangcentrum ging en dat ze geen interview deed. Ze verklaart dat in plaats daarvan ze vanuit Terespol per taxi naar Warschau reisde waar ze in een hotel verbleef waar ze de mogelijkheid vond om met een vrachtwagenchauffeur verder te reizen naar België waar ze arriveerde op 23/12/2011.*

*Op 20/01/2012 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 23/01/2012 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.d. Haar minderjarige zoon is ook het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen op basis van art. 16.1.d. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling*

van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom zij haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart ze dat ze via vrienden gehoord had dat België een land is waar mensenrechten verdedigd worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zij zich niet veilig voelt in Polen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet aannemelijk maakt. Betrokkene brengt geen concrete elementen en/of bewijzen aan van deze verklaarde onveiligheid hetgeen gezien de verklaring dat hij zich niet veilig voelt in Polen op zijn minst merkwaardig is. Verder merken we op dat indien betrokkene zich niet veilig zou voelen in Polen zij een beroep dient te doen op de bevoegde Poolse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. Betrokkene geeft ook geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar haar gezondheids-toestand stelt betrokkene dat ze gezondheidsproblemen heeft. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde problemen hem verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.d van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich samen met haar zoon aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

## 4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG en van de artikelen 51/5, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft volgende toelichting:

*“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 16.02.2012 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan.*

*In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.*

*Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996)*

*De Raad van State heeft reeds de gelegenheid [ge]had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;*

*“De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen”(vrije vertaling).*

*Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.*

*Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoekster. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoekster ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken (R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001). Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoekster heel wat nieuwe stukken heeft voorgelegd, die enkel en alleen maar omdat het kopies betrof niet in overweging werden genomen.*

*Verzoekster meent dan ook dat het aangewezen is dat België haar asielaanvraag zou behandelen.*

*Art. 3.2 Verord. Raad EG nr. 343/2003, 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, voorziet uitdrukkelijk dat ‘elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land (kan) behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht’.*

*Verzoekster verwijst in deze tevens naar art. 51/5 §2 Vreemdelingenwet:*

*Zelfs wanneer krachtens de verordening de behandeling van de aanvraag niet door België dient gedaan te worden, kan de Dienst Vreemdelingenzaken op elk moment en om gelijk welke reden beslissen om de aanvraag te onderzoeken op voorwaarde dat de asielzoeker zijn toestemming verleent.*

*Verzoekster verleende in deze haar toestemming en verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook haar aanvraag te behandelen.*

*Verzoekster is de mening toegedaan dat België haar asiel dient te behandelen, gelet op de behandeling van asielverzoeken van Tsjetsjenen in Polen.*

*De situatie in Polen is allesbehalve rooskleurig voor Tsjetsjeense asielzoekers. Het opvangsysteem kan de toestroom van Tsjetsjeense asielzoekers maar moeilijk verwerken. Mensen worden samen gepropt in kleine kamertjes, krijgen minderwaardig voedsel, kinderen kunnen niet naar school en er is onvoldoende medische verzorging (ook niet in geval van noodzakelijke operaties of ingrepen). Ook zij die een vorm van asiel krijgen (meestal niet de vluchtelingenstatus onder het Vluchtelingenverdrag maar een subsidiaire beschermingsstatus) hebben weinig toekomstperspectieven in Polen. Aan de beschermingsstatus zijn immers weinig of geen sociale rechten verbonden:*

*Recognition rates in Poland are falling both for refugee status and for subsidiary protection. Legislation on subsidiary protection has been in force since 2008. For a short period the authorities granted subsidiary protection because the situation in Chechnya was considered to constitute "indiscriminate violence" but this soon changed to an application of Article 15b of the Qualifications Directive, arguing there is no internal armed conflict in Russia. The authorities say that the situation in Chechnya is tense but becoming more stable. This assertion is increasingly used as reason not to grant Chechen asylum seekers refugee status, subsidiary protection or tolerated stay in Poland. In 2009 only 103 Russian nationals were granted refugee status with 2,261 being granted subsidiary protection and 46 tolerated stay permits. In 2010 the number of applications decreased compared to 2009. 42 Russian nationals were granted refugee status, 172 Russian nationals were granted subsidiary protection and 98 Russian citizens were awarded tolerated stay*

*A large number of people discontinue their asylum procedures in Poland. This is because asylum seekers return home or leave for another EU Member State. In the case of second applications, proceedings are discontinued if the applicant provides no new evidence for their claim. The number of repeat applications declined after the introduction of subsidiary protection. People granted this status do not usually appeal as would have been the case for those who received a tolerated stay permit in the past, mainly because subsidiary protection now entitles them to some integration assistance.*

*The rise in negative decisions in Poland may be linked to the nature of the claims being submitted. There are more young people aged 20-25 applying who are often not educated do not speak Russian well and do not provide enough information on their claim. There seems to be widespread fear amongst refugees from Chechnya that it is dangerous to give too much information in Poland and that it is not safe to stay there. Decisions to reject applications for refugee status in Poland are now more likely to mention the internal protection alternative, whereas previously it was mentioned only in cases where people had links to other regions in Russia. Decisions in 2009 and 2010 even included references to the fact that although it is difficult to get registration at a place of residence for Chechens in Russia, it is possible to bribe officials to get it. Additionally when an asylum seeker requests a witness be heard during the proceedings, the authorities usually reject it. The authorities assume that other Chechens are not credible as a witness because they will testify to any fact the asylum seeker desires through national solidarity.*

*<http://www.ecre.org/component/content/article/57-policy-papers:174-guidelines-on-the-treatment-of-chechen-internally-displaced-persons-idps-asylum-seekers-and-refugees-in-europe.html>*

#### 4.1.2. Verwerende partij werpt het volgende op:

*"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.*

*De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande*

rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr, Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen. 16.6.1998. F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters concrete situatie heeft geoordeeld dat het verblijf aan verzoekster diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters vage beschouwingen geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoekster de mening is toegedaan dat het aangewezen zou zijn dat België haar asielaanvraag zou behandelen, levert uiteraard geen grond tot nietigverklaring op. Integendeel motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht dat het objectief van de Dublin-II-verordening net beoogt om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij poogt voor te houden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt, waarbij wordt ingegaan op de vermeende onmenselijke behandeling door Poolse autoriteiten en de beweerde onveiligheid.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006. nr. 164.171, RvS 27 juni 2007. nr.172.821, e.a.).

Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde een beoordelingsfout zou hebben gemaakt of een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

*Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan. m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie om. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).*

*In zoverre verzoekster verwijst naar een algemeen Engelstalig verslag ter staving van haar beschouwingen, laat de verwerende partij gelden dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster reeds eerder dit verslag heeft aangehaald.*

*Nochtans dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)*

*In zoverre in verzoeksters middel met deze regel geen rekening is gehouden, kan het geenszins tot de beoogde nietigverklaring leiden.*

*Verzoekster slaagt er niet in een schending van de artikelen [3.2] van de Dublin-II-verordening of van artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.*

*De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster het verblijf diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.”*

4.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en dat de door haar aangebrachte inlichtingen niet van die aard zijn om te concluderen dat de Belgische asielinstanties haar asielaanvraag dienen te onderzoeken. Er wordt tevens uitvoerig toegelicht op basis van welke overwegingen tot dit besluit werd gekomen. Hierbij wordt ingegaan op de feiten en argumenten die verzoekende partij aan verwerende partij ter kennis bracht. Verzoekende partij houdt derhalve te onrechte voor dat er sprake is van een stereotiepe motivering. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat verwerende partij terecht stelt dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat uit de motivering van een beslissing steeds een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft. In casu heeft verwerende partij een zeer uitvoerige motivering voorzien die verzoekende partij

toelaat te begrijpen waarom de Poolse autoriteiten, overeenkomstig de bepalingen van de verordening 343/2003/EG, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag en waarom de door verzoekende partij aangebrachte inlichtingen niet als een reden beschouwd worden om van het in voormelde verordening voorziene systeem af te wijken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekende partij toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt geenszins.

4.1.3.2. In de mate dat verzoekende partij stelt dat een beoordelingsfout werd gemaakt voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van de verordening 2003/343/EG waarin de regels zijn vastgelegd om vast te stellen welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag.

Verzoekende partij stelt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar voorgelegde stukken enkel en alleen omdat het kopieën betrof. Noch uit de aan de Raad voorgelegde stukken, noch uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij zou geweigerd hebben rekening te houden met enig door verzoekende partij aangebracht stuk enkel en alleen omdat het slechts een kopie zou zijn.

Verzoekende partij zet daarnaast uiteen dat uit de bewoordingen van artikel 3.2 van de verordening 2003/343/EG en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land steeds de mogelijkheid heeft om een asielaanvraag te behandelen, zelfs wanneer het hiertoe op basis van de in de verordening 2003/343/EG vastgelegde criteria niet verplicht is.

Artikel 3.2 van de verordening 2003/343/EG luidt als volgt:

*“2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”*

Artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”*

Er moet geduïd worden dat artikel 3.2 van de verordening 2003/343/EG en 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, gelet op het gebruik van het woord “kan”, in geen enkele verplichting voorziet en dat het loutere feit dat verwerende partij geen gebruik maakt van een discretionaire bevoegdheid op zich niet toelaat te besluiten dat voormelde bepalingen geschonden zijn of dat een beoordelingsfout werd gemaakt.

Op verwerende partij rust wel de verplichting om gebruik te maken van haar discretionaire bevoegdheid indien de toepassing van de in de verordening 2003/343/EG bepaalde criteria er zou toe leiden dat een vreemdeling zich naar een land zou moeten begeven waar hij dreigt onderworpen te worden aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen of meer algemeen van inbreuken op mensenrechten waarop geen enkele afwijking kan worden getolereerd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij deze toetsing heeft doorgevoerd en concludeerde dat niet blijkt dat verzoekende partij door de Poolse autoriteiten zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat evenmin blijkt dat de Poolse autoriteiten haar niet zouden kunnen beschermen op het Poolse grondgebied.



Verzoekende partij licht toe dat het Poolse opvangsysteem de toestroom aan asielzoekers maar moeilijk kan verwerken en dat personen die er een beschermingsstatus verwerven slechts weinig toekomstperspectieven hebben. Zij toont hiermee echter niet aan dat zij naar haar land van herkomst dreigt gerepatriëerd te worden zonder dat haar asielaanvraag op een correcte wijze zal zijn onderzocht of dat zij in een situatie zal geplaatst worden die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of van een schending van enig ander mensenrecht, waarop – gezien artikel 15, tweede lid van het EVRM – geen afwijkingen kunnen geduld worden. Zij toont een dergelijke inbreuk ook niet aan door te verwijzen naar een verslag waaruit blijkt dat de Poolse autoriteiten, net zoals de Belgische asielinstanties, enkel een beschermingsstatus toekennen aan vreemdelingen die hieraan nood hebben.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3.2 van de verordening 2003/343/EG of van artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

*“Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.*

*In casu weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de aangevoerde gegevens te controleren en heeft zij onmiddellijk beslist om een weigering van verblijf uit te vaardigen. Er wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn.*

*De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert.*

*Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.*

*Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asiëldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een beslissing tot weigering van verblijf zijn besloten.*

*Verzoekster wijst erop dat zij verkracht is geworden door vrienden van haar echtgenoot en dat deze vrienden zich nog steeds in Polen bevinden. Verzoekster maakt het in weerwil tot de beweringen van de Dienst Vreemdelingenzaken weldegelijk aannemelijk dat de Poolse autoriteiten haar niet de nodige bescherming kunnen bieden. Verzoekster verwijst naar hetgeen zij boven uiteen heeft gezet met betrekking tot Tsjetsjeense asielzoekers in Polen. Verzoekster zal dan ook geenszins op de nodige bescherming van de Poolse autoriteiten kunnen genieten.*

*Verzoekster verwijst in deze naar het recente rapport dat door Pax Christi werd opgemaakt, waarin tot volgend besluit werd gekomen:*

*The information gathered before, during and after the fact-finding mission, points at the serious problem of safety for Chechen asylum seekers in Poland, especially concerning the threats of Kadyrov and his agents. Ignoring or minimising this information is unacceptable, as the death cases have proven the real risk for several Chechen asylum seekers, in Poland or other EU countries. This information should be used both in the examination of an asylum request of Chechen asylum seekers, who refer to safety problems in Poland, as in the approach of the asylum policy in Poland and throughout the whole European Union. This is a serious problem that needs a common European approach.*

<http://www.paxchristi.be/wp/wp-content/uploads/2012/01/PaxChristiSafetyofChechenasylumseekersin>

*De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van [een] beslissing tot weigering van verblijf zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is."*

#### 4.2.2. Verwerende partij antwoordt als volgt:

*"Verzoekster meent dat voormelde rechtsregels werden geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zonder onderzoek zou hebben beslist om een weigering van verblijf af te geven aan verzoekster.*

*De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters kritiek niet kan worden aangenomen. Uit de hogervermelde overwegingen van de bestreden beslissing, blijkt ontegensprekelijk dat de gemachtigde wel degelijk een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, naar aanleiding van verzoeksters beweringen. De gemachtigde diende evenwel vast te stellen dat verzoekster haar beschouwingen geenszins aannemelijk kon maken, bij gebrek aan concrete elementen of bewijskrachtige stukken.*

*Het loutere feit dat verzoekster meent dat zij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat de Poolse autoriteiten niet de nodige bescherming kunnen bieden en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onvoldoende gefundeerd tot de bestreden beslissing is gekomen, kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.*

*De verwerende partij stelt nogmaals vast dat verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een algemeen verslag ditmaal van Pax Christi, waarvan uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hiervan kennis heeft kunnen nemen voor het nemen van de bestreden beslissing.*

*Dienaangaande herhaalt de verwerende partij dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)*

*Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekster middels de verwijzing naar algemene verslagen geen afbreuk kan doen aan de zorgvuldige overwegingen van de bestreden beslissing.*

*De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster het verblijf diende te worden geweigerd. met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels."*

4.2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partij geeft aan dat geen rekening werd gehouden met een verslag van Pax Christi, doch uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekende partij dit verslag ter kennis bracht aan verwerende partij. Zij kan dan ook niet voorhouden dat verwerende partij onzorgvuldig optrad door dit verslag, dat zij zelf blijkbaar onvoldoende belangrijk achtte om over te maken, niet bij haar besluitvorming te betrekken. Daarenboven moet worden gesteld dat het citaat uit dit verslag dat verzoekende in haar verzoekschrift opneemt geen afbreuk doet aan de bevindingen van verwerende partij dat niet blijkt dat *"de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien zij er een beroep op zou gedaan hebben"*. Het gegeven dat Russische asielaanvragers die verschillende overtuigingen hebben in de Europese lidstaten ten aanzien van elkaar bedreigingen uiten en soms zelfs overgaan tot geweldpleging laat niet toe te concluderen dat deze

Europese lidstaten niet bij machte zouden zijn de nodige bescherming te bieden indien hierom wordt verzocht.

Tevens moet worden opgemerkt dat verzoekende partij weinig consistent is in haar verklaringen. Zij verklaarde namelijk toen zij gehoord werd door verwerende partij dat zij nooit in Polen verbleef en stelde, op het ogenblik dat zij geconfronteerd werd met de resultaten van een onderzoek van haar vingerafdrukken, vervolgens dat zij niet naar Polen kon terugkeren omdat de vrienden van haar echtgenoot er verblijven en deze haar verkracht hebben. Tijdens een ander interview gaf zij evenwel aan dat zij in Rusland verkracht werd door drie gemaskerde Tsjetsjenen, van wie zij vermoedde dat het politiemannen waren. Verzoekende partij maakte verder geen enkel stuk over dat toeliet vast te stellen dat haar verklaringen inzake haar persoonlijke ervaringen enige grond hebben. Verwerende partij kon derhalve in redelijkheid, en zonder het zorgvuldigheidsbeginsel te schenden, oordelen dat zij haar verklaringen niet aannemelijk maakt.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

4.2.3.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij stelt het volgende:

*“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het internationaal Verdrag van Genève [van] 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en [laa]t geen enkele uitzondering [toe]. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)*

*Verzoekster is de mening toegedaan dat haar gezin opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling, ingeval van een doorsturen naar Polen. Verzoekster verwijst naar de situatie van Tsjetsjeens asielzoekers in Polen (cfr infra)*

*Verzoekster wijst er dan ook terecht op dat zij ingeval van een overname door Polen het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), indien verzoekster door[ver]wezen zou worden naar Polen zal dit bovendien een [...] psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoekster. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”*

4.3.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

*“Betreffende deze vermeende schending van artikel 3 EVRM laat de verwerende partij gelden dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds op omstandige wijze is gemotiveerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende evenwel vast te stellen dat verzoekster er niet in slaagde aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.*

*Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, doch slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, door te stellen dat verzoekster er bij gebrek aan concrete elementen en/of bewijzen niet in slaagt haar vermeende onveiligheidsgevoel aannemelijk te maken. Geheel terecht werd geoordeeld dat het merkwaardig is dat verzoekster, gezien haar verklaringen, geen enkel concreet element of bewijs kon aanbrengen aangaande haar situatie in Polen.*

*Ten overvloede benadrukt de verwerende partij dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).*

*Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T.Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE. D.).*

*Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken. "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat ('waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".*

*In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,*

*Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van het overnameverzoek aan de Poolse autoriteiten.*

*Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...)*

*Verzoeksters beschouwingen zijn louter hypothetisch.*

*Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn."*

4.3.3. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekende partij weerlegt het standpunt van verwerende partij niet dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en net als België een beslissing over een asielaanvraag neemt op basis van de bepalingen van de Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en op een objectieve wijze beslist over de bij een asielaanvraag aangebrachte gegevens. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat indien zij werkelijk een beschermingsstatus nodig heeft dit niet op correcte wijze door de Poolse autoriteiten zal vastgesteld worden en zij toont niet aan dat zij, met miskenning van de regels waardoor Polen gebonden is, toch zal worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst.

Met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande middelen moet ook herhaald worden dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in Polen zelf dreigt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De verwijzing naar de algemene situatie van asielzoekers in Polen is te vaag en de aangevoerde inlichtingen zijn onvoldoende zwaarwichtig of geloofwaardig om tot dit besluit te komen. Verzoekende partij brengt ook geen medisch attest bij waaruit kan afgeleid worden dat haar mentale toestand dusdanig is dat een terugkeer naar Polen automatisch aanleiding zal geven tot een *“psychologische ontreddeering”* die zo ernstig is dat een schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden weerhouden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

#### 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK